

Nr 76.

Av herrar **Hildebrand** och **Lübeck**, om tullfrihet för avkokt silke, som ej inkommer i smärre, för detaljhandeln lämpade uppläggningar.

Vid fabrikationen av tråd för elektriska ledningar användes i stor utsträckning naturligt, avkokt, ofärgat silke. Sälunda har den större av befintliga tvenne svenska fabriker för dylik tillverkning (Max Sieverts Fabriksaktiebolag, Sundbyberg) under år 1913 av nämnda material förbrukat cirka 6,350 kilogram. För ledningarnas isolering erfordras avkokt, ofärgat silke, under det att en mindre mängd färgat silke, som mindre lämpar sig för isolering, användes för ytterspinning å s. k. kordongtråd. Anmärkas bör att hela importen av ifrågavarande silke, incl. färgat, år 1913 utgjorde c:a 10,300 kg.

Det silke, som för fabrikationen av elektrisk ledningstråd erfordras — äkta silke, (av mullbärsspinnaren, tussahsilke (av ekspinnaren) samt s. k. chappesilke — måste för att väl motsvara sitt ändamål vara mjukt och löst samt i möjligaste mån fritt från föroreningar. Råsilke kan därför ej komma till användning, utan måste silket vara avkokt (befriat från ceresinhöljet). Man har för den ifrågavarande tillverkningen gjort upprepade försök att begagna silke, som avkokats inom landet, vilka försök emellertid slagit mindre väl ut, möjligen på grund därav att för kokningen — vilken bearbetning ej veterligen inom landet bedrivs såsom specialindustri — icke finnes tillgång till de tekniska anordningar, vilka äro erforderliga för framställning av fullgod vara. Man har därför måst mer och mer övergå till användning av importerat avkokt silke, som drager en tull av 2 kronor kg.

Den för utarbetande av förslag till nu gällande taxa tillsatta kommittén synes vid behandlingen av frågan om tullbeskattning av silke föredrädesvis hava tagit i betraktande å ena sidan behovet av *färgat* silke för

vissa industrier, däribland för tillverkning av tråd för elektriska ledningar, å den andra det intresse, som kunde förefinnas för svensk *färgningsindustri*. Vid tullsatsernas bestämmande hade emellertid kommittén — utgående från att i förut gällande taxa färgat och blekt silke upptagits i samma rubrik, nummer 574, och att degummerat eller avkokt naturligt silke »oftast blivit rubricerat såsom blekt» — under samma rubriker (motvarande nummer 356 och 357 i gällande taxa) sammanfört avkokt samt »även blekt» silke med färgat.

För silkets färgning erfordras under alla förhållanden en föregående avkokningsprocedur. Om man sålunda med den åsatta tullsatsen avsett att giva skydd åt en inhemsk silkesfärgningsindustri — för vilken i sådant fall själva färgningen utgör huvudintresset — har man på samma gång, genom att i tullbehandlingshänseende jämnställa avkokt silke med färgat, givit lika skydd åt den för färgningen nödvändiga förberedande bearbetningen som åt det färdiga färgningsarbetet.

I förevarande fall synes intet tvingande skäl föreligga för avvikelser från tullagstiftningens grundprincip om olika beskattning för olika grader av bearbetning, samt tullfrihet för sådana råvaror eller halvfabrikat, vilka icke äro föremål för eller icke lämpa sig för inhemsk produktion. Då något behov av enbart avkokt silke för annan industri än den här berörda knappast lär förefinnas, synes intet skäl föreligga för bibehållandet av tullen på detta halvfabrikat. Det kan därtill förtjäna nämnas, att den enkla avkokningsproceduren i och för sig medför en kostnad väsentligt mindre än den åsatta tullen.

Den sålunda föreslagna ändringen berör även det s. k. chappesilket, vilket, såsom ovan nämnts, jämväl finner användning för ifrågavarande industri. Sådant silke utvinnes från det på kokongernas utsida befintliga flockliknande »dunet». Detta avskiljes från kokongerna genom en kokningsprocedur, vilken upplöser det limämne, som fasthåller silket, varefter detsamma uppsamlas, torkas och spinnes. Detta silke, som sålunda icke undergått någon förädlingsprocedur, företer de för »avkokt» silke karaktäristiska kännetecknen. Tullbehandlingen av sådant silke uppgives ofta hava varit föremål för tvist och lär hava varit föremål för prövning av generaltullstyrelsen, vilken dock ej kunnat undgå att betrakta varan såsom »avkokt» silke. Även ur tullteknisk synpunkt skulle ifrågavarande ändring således innebära en fördel.

Det torde slutligen böra anmärkas, att någon särskild blekningsprocedur, enligt vad som upplysts, icke lär ifrågakomma, utan erhåller det s. k. »blekta» silket sin vita färg genom själva avkokningen. På grund härav

synas orden »även blekt» i överrubriken till nummer 356 och 357 lämpligen kunna utgå. — Skulle emellertid svårighet anses föreligga att frångå begreppet »blekning», så rubbas därav ej skälen för tullfrihet, men böra i sådant fall orden »även blekt» inskjutas efter »avkokt» i här nedan föreslagen lydelse av såväl rubrik 356 som 357.

Det i smärre detaljuppläggningar förekommande silket (rubr. 356) beröres ej av det här framlagda förslaget.

På grund av vad sålunda anförts, få vi med hänsyn till önskvärdheten av, att råmaterial för en viktig inhemsk tillverkning icke i onödan belastas med tullavgifter, hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att avkokt silke, som ej inkommer i »smärre för detaljhandeln lämpade uppläggningar», skall åtnjuta tullfrihet, samt att till följd härav rubrikerna 356 och 357 i gällande taxa skola erhålla följande ändrade lydelse:

		Kvantitet för tullbe- räkningen	Tullsats
	Avkokt eller färgat:		
* 356	i smärre för detaljhandeln lämpade uppläggningar, såsom dockor, spolar, rul- lar och dylikt	1 kg.	2,50
	annat:		
357	endast avkokt	—	fritt
357 ^{1/2}	andra slag	1 kg.	2,00

Stockholm den 26 januari 1915.

Karl Hildebrand.

Sven Lübeck.

